

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 102.581 van 17 januari 2002
in de zaak A. 80.690/VII-17.270.**

In zake : Christine COLLIN-DORGE,
die woonplaats kiest bij
advocaten P. THIEL en E. GILLET,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Brand Whitlocklaan 30

tegen :

het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering
(RIZIV).

DE RAAD VAN STATE, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Christine COLLIN-DORGE op
14 oktober 1998 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van :

1. de beslissing van 21 augustus 1998 van de Nederlandstalige commissie van beroep, ingesteld bij de dienst voor geneeskundige controle van het Rijksinstituut voor Ziekte- en invaliditeitsverzekering, waarbij de beslissing van de beperkte kamer van 13 december 1995 wordt bevestigd;
2. de beslissing van 24 augustus 1998 waarbij de geneesheer-inspecteur-generaal meedeelt dat de tussenkomst in de kosten van ziekte- en invaliditeitsverzekering geschorst is voor een periode van drie weken vanaf 9 september 1998;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en
van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur
R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 7 december 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekster;

Gelet op de beschikking van 16 juli 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 september 2001;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaten P. THIEL en K. VAN KETS, die verschijnen voor de verzoekster, en van adjunct-adviseur D. LANCKMAN, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De gegevens van de zaak

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekster is sinds 1984 erkend als bandagiste. Als dusdanig is ze werkzaam voor de b.v.b.a. DORGE MEDIC en de b.v.b.a. DORGE M.

1.2. Naar aanleiding van een klacht in verband met rolstoelen geleverd door deze firma's wordt door het R.I.Z.I.V. een onderzoek gestart.

Tijdens dit onderzoek blijkt dat de opmeting en de aflevering frequent door onbevoegden gebeuren.

1.3. Na kennisneming van de uitslag van het onderzoek besluit het comité van de dienst voor geneeskundige controle op 19 mei 1995 het dossier van betrokkene naar de beperkte kamer te verwijzen.

Op basis van het samengesteld dossier wordt bandagiste Christine COLLIN in de periode van januari 1993 tot en met september 1993 volgende inbreuken op de Z.I.V.-reglementering ten laste gelegd :

“Als erkend en gekonventioneerd bandagist getuigschriften van aflevering te hebben opgesteld en bij de ziekteverzekering voor terugbetaling te hebben aangeboden, vermeldende prestaties behorende tot artikel 28, §8 van de Nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen, daar waar die prestaties niet door haarzelf noch door een ander erkend verstrekker volgens artikel 28, §8, 1° werden afgeleverd.

Daarenboven werd vóór de levering het met redenen omkleed voorstel, waarin een perfecte aanpassing van het voorgestelde materieel aan het bijzonder geval van de rechthebbende wordt verzekerd, niet door een erkend verstrekker opgetekend op basis van door haar gedane vaststellingen, aldus niet in overeenstemming met de bepalingen van artikel 28, §8, 3°.

De vergoeding van de verzekering voor geneeskundige verzorging kon derhalve niet worden verleend aangezien, niettegenstaande aan de verzekeringsinstellingen een getuigschrift van aflevering werd afgeleverd, de erop vermelde prestaties in werkelijkheid niet werden verleend door een bandagist, wat niet strookt met de bepalingen van artikel 9ter, §1, 7°, §5 en §7 van het Koninklijk Besluit van 24/12/63 houdende verordening op de geneeskundige verstrekkingen inzake verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering.

Het geldt hier tevens een inbreuk op artikel 5, 4° van hoofdstuk II van Nationale Overeenkomst (aflevering en aanpassing) tussen de bandagisten en de verzekeringsinstellingen”.

1.4. Bij beslissing van 13 december 1995 legt de beperkte kamer de verzekeringsinstellingen het verbod op tegemoet te komen in de kosten van de geneeskundige verstrekkingen welke door de verzoekster zullen verleend worden over een periode van drie weken.

Deze beslissing rust op volgende redengeving :

“De Beperkte Kamer stelt vast dat de verklaringen van mevrouw VAN DER STRAETEN niet weerlegd worden door hetgeen door de onderscheiden verantwoordelijken van de rusthuizen aan de geneesheren-inspecteurs belast met het onderzoek werd medegedeeld, zodat er geen aanwijsbare elementen zijn waaruit moge blijken dat deze verklaringen niet correct weergegeven hetgeen werd vastgesteld. De Beperkte Kamer is van mening dat er geen aanleiding bestaat om een bijkomend onderzoek te gelasten.

De 9 gevallen die volgens comparante niet werden gereperatorieerd en derhalve door haar niet zouden kunnen geconsulteerd worden zijn, bevinden zich in het dossier onder de niet weerhouden gevallen (omslag IV niet aangehouden gevallen - stukken genummerd van 997 tot en met 1149) en konden vrij geconsulteerd worden.

De Beperkte Kamer wil er wel op wijzen dat artikel 6 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden niet van toepassing is op de administratieve procedure bij de Commissies voor geneeskundige controle, waarbij een schorsing van verzekeringstegemoetkoming wordt uitgesproken.

Gelet op het voorgaande acht de Beperkte Kamer bewezen dat bandagiste COLLIN de prestaties bij de 125 verzekerden waarvoor getuigschriften van aflevering werden opgesteld en bij de verzekeringsinstellingen werden aangeboden voor terugbetaling, niet persoonlijk heeft afgeleverd, behalve evenwel de gevallen

9. CAPPELLE Frans	83. RAEDT Maurice
11. CASTELYN Yvonne	90. VANCAYZEELE Maria
17. DEBELS Flora	92. VANDAELE Laura
19. DEBROUWERE Leon	94. VANDENAMBEELE Yvonne
32. DELAUSNAY Marcel	96. VANDENBUSSCHE Yolande
65. LEBBE Gerard	100. VANDERLINDEN Emma
68. MAECKELBERGHE Martha	101. VANDESONNEVILLE Elza
71. MARGODT Marthe	109. VANHOVE Martha
75. MISTIAEN Antoinette	116. VERDRU Martha
	121. VERMEULEN Martha

waarvan onvoldoende naar rechte bewezen wordt beschouwd dat de aflevering niet door bandagiste COLLIN in persoon is geschied.

De bewezen feiten worden derhalve aangehouden.

De aangehouden feiten maken een inbreuk uit op artikel 28 van de bijlage bij het Koninklijk Besluit van 14 september 1984 tot vaststelling van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen inzake verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering.

Dienvolgens kan er aanleiding bestaan tot een verbod van verzekeringstegemoetkoming.

Alhoewel uit de feiten overduidelijk blijkt dat bandagiste COLLIN Christine lichtzinnig is omgesprongen met de bepalingen van de nomenclatuur en als gevolg daarvan ten onrechte prestaties in rekening bracht ten laste van de verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen is de Beperkte Kamer van oordeel dat bij de bepaling van de

strafmaatregel toch rekening dient gehouden met de verzachtende omstandigheid dat zij nog niet eerder voor de Beperkte Kamer is dienen te verschijnen”.

1.5. De verzoekster tekent tegen deze beslissing op 29 januari 1996 hoger beroep aan.

1.6. Met een aangetekende brief van 11 december 1996 wordt zij opgeroepen om op 18 maart 1997 voor de commissie van beroep te verschijnen.

Op deze zitting wordt de verzoekster, bijgestaan door haar raadslieden, gehoord.

Op 6 mei 1997 neemt de commissie van beroep een tussenbeslissing waarvan het dictum als volgt luidt :

“Verklaart het hoger beroep van verzoekster ontvankelijk.

Stelt vast dat de Beperkte Kamer 19 gevallen, met name in de beslissing van de Beperkte Kamer dd. 13 december 1995 uitdrukkelijk vermeld, als onvoldoende naar recht bewezen, heeft afgewezen.

En vooraleer verder ten gronde te oordelen, beveelt een aanvullend onderzoek, zoals hierboven uiteengezet, teneinde de Commissie van Beroep toe te laten te onderzoeken of, en in welke mate, de bepalingen van artikel 5, 4° van de Nationale Conventie door verzoekster werden geschonden of niet werden nageleefd.

Gelast verder een bijkomend onderzoek o.m. door verhoor en eventuele confrontaties van de betrokken begunstigden en alle andere betrokken personen nopens de aanwezigheid van verzoekster op het ogenblik van het verzoek tot terugbetaling en/of bij de levering, alsook nopens de aanwezigheid van Mevrouw Hilde VAN DER STRAETEN op het ogenblik van het verzoek tot terugbetaling en/of bij de levering. Deze aanvullende onderzoeksverrichtingen zijn zeker niet limitatief.

Beveelt tenslotte een aanvullend onderzoek teneinde de Commissie toe te laten of, en in welke mate, de door verzoekster geleverde prestaties al dan niet een inbreuk inhouden van de alsdan geldende wettelijke en reglementaire bepalingen, zowel vóór als na 1 juli 1993.

Stelt de zaak vast voor verdere behandeling ter zitting van dinsdag 7 oktober 1997 te 14 uur”.

Deze tussenbeslissing rust op volgende redengeving :

“Beroepsgriev

Bij aangetekend en gemotiveerd schrijven dd. 29 januari 1996, met poststempel van dezelfde datum, heeft Mevrouw Christine COLLIN tegen voornoemde beslissing van de Beperkte Kamer hoger beroep aangetekend.

Volgens verzoekster heeft de Beperkte Kamer ten onrechte geoordeeld geen gevolg aan haar verzoek om bijkomend onderzoek te moeten geven. Zij verzocht terecht dat de controledienst rechtstreeks bij de begunstigden van prestaties de werkelijkheid van de tekortkomingen die haar verweten worden, zou nagaan.

Dit onderzoek dringt zich op gezien geen enkele klacht werd geformuleerd wat betreft de naleving van de nomenclatuur en gezien er geen onderzoek werd ingesteld naar de overeenstemming tussen het geleverde product en de noden van de begunstigden.

Bij het nemen van haar beslissing steunde de Beperkte Kamer zich enerzijds op de verklaringen van Mevrouw VAN DER STRAETEN en verder ook op de verklaringen van bepaalde verantwoordelijken van instellingen-rustoord

De Beperkte Kamer was van oordeel dat de verklaringen van Mevrouw VAN DER STRAETEN niet worden tegengesproken door de verklaringen van de verantwoordelijken van de instellingen-rustoord

De beslissing van de Beperkte Kamer wordt op tegenstrijdige wijze gemotiveerd, daar zij enerzijds volledig krediet verleent aan de aangifte van Mevrouw VAN DER STRAETEN en zij anderzijds 19 van de 125 ten laste gelegde gevallen opzij schuift, hetzij precies de gevallen waarvan verzoekster reeds van in het begin heeft kunnen aantonen dat Mevrouw VAN DER STRAETEN in de materiële onmogelijkheid was om wat dan ook te verklaren, gezien zij op het ogenblik van de geïssueerde prestaties niet meer bij beroepster in dienst was.

De Beperkte Kamer legt trouwens niet uit dat zij enerzijds de gevallen welke dagtekenen van na de beëindiging van de diensten van Mevrouw VAN DER STRAETEN opzij schuift, doch dat zij daarentegen wel de gevallen weerhoudt, waarvan beroepster meldde en bewees dat Mevrouw VAN DER STRAETEN, terwijl zij nog in dienst was, niet aanwezig kon zijn, gezien het prestaties betreffen welke werden gedaan op een vrijdag, dag van de week waarop Mevrouw VAN DER STRAETEN niet aanwezig was. Daarentegen weerhield de Beperkte Kamer ook de gerealiseerde prestaties terwijl Mevrouw VAN DER STRAETEN met ziekteverlof was.

Vermits Mevrouw VAN DER STRAETEN bij deze betwiste feiten persoonlijk niet aanwezig was, kan zij hierover geen getuigenis afleggen.

Door 19 van de 125 ten laste gelegde gevallen opzij te schuiven, diende de Beperkte Kamer toe te geven dat de verklaringen van Mevrouw VAN DER STRAETEN geen enkele overtuigende waarde hadden.

De verklaringen van de verantwoordelijken van instellingen-rustoord zijn eveneens niet overtuigend en kunnen niet met de verklaringen van Mevrouw VAN DER STRAETEN verbonden worden, zolang deze verantwoordelijken geen verantwoording geven, geval per geval, van de 106 gevallen welke uiteindelijk ten laste van beroepster weerhouden werden.

Artikel 139 van de wet van 14 juli 1994 belast de controledienst na te gaan of de geleverde prestaties overeenstemmen met ter zake geldende wettelijke bepalingen.

In casu toont het R.I.Z.I.V. niet aan dat de controledienst de waarachtigheid van de door beroepster uitgevoerde prestaties heeft nagegaan, gezien deze de enige personen die er geldig kunnen over attesteren, met name de begunstigden, niet heeft ondervraagd.

Bovendien spreekt artikel 141, 9° van de wet van 14 juli 1994 over 'vaststellingen' van het Controledienstcomité en niet van een aangifte van niet-geverifieerde prestaties, en dit prestatie per prestatie.

In zeer ondergeschikte orde stelt beroepster vast dat de Beperkte Kamer niet is ingegaan op haar argumentatie wat betreft de aanpassing van artikel 5, 4°, op basis waarvan de procedure ten hare laste werd benaastigd. Deze tekst werd gewijzigd met uitwerking op 1 juli 1993. Deze bepaling werd precies gewijzigd met betrekking tot de vraag van de effectieve aanwezigheid van diegene die tot de prestatie verplicht is.

Ook de circulaire van het R.I.Z.I.V. van 29 juni 1993, geadresseerd aan de bandagisten, preciseert dat op 11 mei 1993 een aanhangsel aan de conventie werd overeengekomen. Dit aanhangsel is geldig vanaf 1 juli 1993.

Tot 1 juli 1993 voorzag de conventie in de verplichting voor diegene die tot prestatie verplicht was om een leveringsattest af te leveren wanneer het toestel was afgeleverd of wanneer hij het effectief geleverde had onderzocht. Uit deze tekst blijkt dat voor de periode vóór 1 juli 1993 de effectieve aanwezigheid van diegene die verplicht was te presteren, niet vereist was, doch wel een nazicht-onderzoek.

Ter zake betreft het geleverde materieel (rolstoelen), geprefabriceerd materieel. Dienvolgens is dit materieel uitgesloten van de toepassing van artikel 4, 5° (lees artikel 5, 4°) van de Nationale Conventie, gezien dit artikel preciseert dat de proef op de persoon van de begunstigde minstens eenmaal dient te worden gerealiseerd voor de levering, wanneer het gaat om artikels op maat of fabrieksgoederen (manufacturés).

Ook op deze argumentatie van beroepster is de Beperkte Kamer niet ingegaan.

Verzoekster besluit :

S in hoofdde de afwezigheid te stellen van een inbreuk op de bepalingen van artikel 5, 4° van de Nationale Conventie, bij afwezigheid van daadwerkelijke vaststellingen.

S in ondergeschikte orde, vooraleer recht te spreken, een bijkomend onderzoek te bevelen, teneinde de begunstigden van alle prestaties, te verhoren en deze begunstigden uit te nodigen om te bepalen of zij de aanwezigheid van verzoekster hebben vastgesteld op het ogenblik van het verzoek tot terugbetaling en/of bij de levering, en of zij de aanwezigheid van Mevrouw Hilde VAN DER STRAETEN hebben vastgesteld op het ogenblik van het verzoek tot terugbetaling en bij de levering.

Verder, vooraleer recht te spreken, de toevoeging te bevelen van de publicatie van een vergelijkend overzicht tussen de prestaties door verzoekster geleverd in 1992 en in 1993.

S in zeer ondergeschikte orde, te zeggen voor recht dat de prestaties geleverd vóór 1 juli 1993 niet dienden te worden gedaan in effectieve aanwezigheid van verzoekster, en dat er geen inbreuk is op artikel 5, 4° van de Nationale Conventie voor de periode vóór deze datum.

Ter zitting van de Commissie van Beroep op 18 maart 1997 werd door de raadslieden van verzoekster een memorie met aanvullende inventaris neergelegd.

De Beperkte Kamer heeft, hoe paradoxaal ook, enerzijds krediet gegeven aan de verklaringen van Mevrouw VAN DER STRAETEN, doch heeft anderzijds de argumenten van verzoekster gevolgd door een reeks gevallen van na 5 september 1993 niet te weerhouden, evenals het geval van Mevrouw MISTIAAN Antoinette (geval 75), waarbij was vastgesteld dat Mevrouw VAN DER STRAETEN op het ogenblik van de levering op 28 juli 1993 met ziekteverlof was. Mevrouw VAN DER STRAETEN was niet meer in dienst van de B.V.B.A. Dorge Médic vanaf 5 september 1993. Bovendien werkte Mevrouw VAN DER STRAETEN niet op vrijdag. Zij was ook meerdere dagen met ziekteverlof of afwezig.

Anderzijds heeft de Beperkte Kamer zonder enige uitleg niet alle prestaties verworpen welke na het einde van de activiteiten van Mevrouw VAN DER STRAETEN geleverd werden. Verzoekster vraagt aldus de afwijzing van nog zes gevallen en stelt dat aldus ook de prestaties welke geleverd werden vóór de indiensttreding van Mevrouw VAN DER STRAETEN opzij dienen te worden gezet, evenals de prestaties geleverd tijdens de periode gedurende dewelke Mevrouw VAN DER STRAETEN afwezig was wegens vakantie.

Verzoekster volhardt dat de opgelegde sanctie niet kan gesteund worden op de onjuiste verklaringen van Mevrouw VAN DER STRAETEN. Verder zouden ook motieven van commerciële concurrentie ter zake mede een rol gespeeld hebben.

Verder verwijt verzoekster dat het dossier onvolledig was en dat stukken in het dossier ontbreken. Verder herneemt verzoekster de argumenten en de grieven die zij reeds in haar verzoekschrift tot hoger beroep heeft ontwikkeld. Verzoekster is van oordeel dat naast de 19 gevallen die door de Beperkte Kamer op haar verzoek niet werden weerhouden, ook nog andere gevallen dienen te worden afgewezen, vermits bewezen is dat Mevrouw VAN DER STRAETEN bij bepaalde gevallen niet meer in dienst was van de B.V.B.A. Dorge Médic, of dat zij met verlof was, of ziek, of op die dagen niet tewerkgesteld was. Mevrouw VAN DER STRAETEN werkte inderdaad niet op vrijdag en bleef op woensdag op het kantoor van de firma.

Ook de opeenvolgende verklaringen van Mevrouw VAN DER STRAETEN zijn niet altijd eensluidend, en zij zijn zeker leugenachtig. Mevrouw VAN DER STRAETEN was op het ogenblik dat zij haar functie heeft verlaten in een procedure tegenover haar werkgever betrokken.

Wat de verklaringen van de directeurs van de instellingen-rustoord betreft, dient rekening gehouden te worden dat deze personen niet 24 uur op 24 uur in de instelling aanwezig zijn.

Verzoekster volhardt in haar vraag dat het R.I.Z.I.V een overzicht van haar prestaties voor het jaar 1993 zou voorleggen. Het komt erop aan de daling van de prestaties van 1993 ten opzicht van het voorgaande jaar aan te tonen, terwijl zij gedurende het jaar 1992 alleen werkte.

In ondergeschikte orde verwijst verzoekster naar de wijziging van de reglementering vanaf 1 juli 1993 en naar het niet van toepassing zijn van artikel 5, 4° van de Nationale Conventie, gezien het materieel geleverd aan de begunstigden (rolstoelen) geprefabriceerd materieel is.

Verzoekster besluit dat er nog een 20-tal gevallen overblijven waarvan er bovendien nog 10 dienen opzij te worden geschoven, daar in die 10 gevallen de verantwoordelijken de instellingen, waar die 10 personen zich bevonden, verklaard hebben dat verzoekster zelf persoonlijk aanwezig was bij de levering. In het totale dossier welke 125 gevallen omvatte, blijven tenslotte nog enkel 10 gevallen over waarvan verzoekster niet op eenvoudige wijze het ongelijk van de beweringen kan aantonen. Dit is echter wel mogelijk door een eenvoudige ondervraging van de begunstigden.

Verzoekster vordert aldus :

- In hoofdorde, de afwezigheid vast te stellen van een inbreuk op de bepalingen van artikel 5, 4° van de Nationale Conventie, bij afwezigheid van daadwerkelijke vaststellingen.
- In ondergeschikte orde, vooraleer recht te spreken, een bijkomend onderzoek te bevelen, teneinde de begunstigden te verhoren en deze uit te nodigen om te bepalen of zij de aanwezigheid van verzoekster hebben vastgesteld op het ogenblik van het verzoek tot terugbetaling en/of bij de levering, of dat zij de aanwezigheid van Mevrouw Hilde VAN DER STRAETEN hebben vastgesteld op het ogenblik van het verzoek tot terugbetaling en bij de levering.
- Verder de publicatie van een vergelijkend overzicht tussen de prestaties geleverd door verzoekster in 1992 en 1993.
- In zeer ondergeschikte orde, te zeggen voor recht dat de prestaties vóór 1 juli 1993 niet dienden te worden gedaan in de effectieve aanwezigheid van verzoekster en er aldus geen inbreuk is op artikel 5, 4° van de Nationale Conventie.
- Tenslotte alvorens recht te doen, de 10 begunstigden, waarvan de naam in de neergelegde memorie is opgenomen, te onderhoren.

III. Bespreking :

Volgens de bijlage aan de arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur afgesloten tussen de B.V.B.A. Dorge Médic en Mevrouw Hilde VAN DER STRAETEN, was Mevrouw VAN DER STRAETEN aldaar tewerkgesteld gedurende 32 uur per week, op maandag, dinsdag, woensdag en donderdag. Volgens deze bijlage staat aldus vast dat Mevrouw Hilde VAN DER STRAETEN op vrijdag bij de B.V.B.A. Dorge Médic niet presteerde, en dat zij aldaar slechts 32 uur per week werkte.

Het eigenlijke arbeidscontract wordt niet voorgelegd of medegedeeld.

Volgens de verklaringen van Mevrouw Hilde VAN DER STRAETEN zelf, op 10 maart 1994, was zij in 1993 in dienst bij de B.V.B.A. Dorge Médic vanaf 16 januari tot 12 september 1993. Volgens deze verklaring van

Mevrouw VAN DER STRAETEN was zij er full-time tewerkgesteld gedurende 38 uur op 40.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de tenlasteleggingen tegen Mevrouw COLLIN Christine uitsluitend gebaseerd zijn op de opeenvolgende verklaringen van Mevrouw VAN DER STRAETEN Hilde, die in 1993 vanaf 16 januari tot 12 september 1993 bij de firma Mevrouw COLLIN Christine tewerkgesteld was, en verder op de verklaringen van zes verantwoordelijken van rusthuizen.

Ook werden negen verzekerden ondervraagd, waarvan één verblijvend in een rusthuis, maar deze gevallen werden blijkbaar niet ten laste van verzoekster weerhouden.

De tenlasteleggingen worden weerhouden als zijnde gepleegd in de periode van januari 1993 tot en met september 1993.

Het door de controlediensten van het R.I.Z.I.V. ingestelde onderzoek bevat geen elementen van aard om uit te maken in welke omstandigheden de arbeidsovereenkomst tussen Mevrouw Hilde VAN DER STRAETEN en verzoekster en haar firma werd beëindigd. Volgens verzoekster zijn de getuigenissen van Mevrouw VAN DER STRAETEN door kwaadwilligheid ingegeven, en het uitvloeisel van een tussen haar en haar werkgever gevoerde procedure naar aanleiding van de beëindiging van de arbeidsovereenkomst.

Afgezien van de negen verzekerden, waarvan ze enkele wegens hoge ouderdom of mentale stoornissen niet meer konden verhoord worden, en waarvan het R.I.Z.I.V. voorhoudt dat deze gevallen niet ten laste van verzoekster werden weerhouden, werden voor de 125 ten laste gelegde gevallen de werkelijke begunstigen niet ondervraagd.

Evenmin werden eventuele andere getuigen-medewerkers van de firma Dorge Médic ondervraagd. Hetzelfde geldt voor de heer Maurice LAFORCE, mekaniker van de B.V.B.A. Dorge Collin, waarvan beweerd wordt dat deze verzoekster steeds vergezelde bij de betwiste leveringen.

Waar verzoekster alle haar ten laste gelegde feiten uitdrukkelijk betwist, en de bewijslevering van de aangeklaagde tenlasteleggingen uitsluitend gebaseerd op de verklaringen van Mevrouw VAN DER STRAETEN Hilde en op deze van zes verantwoordelijken van rusthuizen, dient vastgesteld dat de opeenvolgende verklaringen van Mevrouw VAN DER STRAETEN Hilde en ook deze van de verantwoordelijken van de rusthuizen, in zeer algemene en weinig concrete termen zijn opgesteld en zeer zeker niet toelaten in de huidige stand van zaken in concreto uit te maken bij welke gevallen verzoekster de haar tenlastegelegde inbreuken zou hebben gepleegd.

De Beperkte kamer heeft alvast de gevallen die dagtekenen van na de beëindiging van de arbeidsovereenkomst tussen Mevrouw Hilde VAN DER STRAETEN en de B.V.B.A. Dorge Médic niet weerhouden.

In dezelfde redenering is het niet uitgesloten dat bepaalde thans ten laste van verzoekster gelegde feiten zouden gepleegd zijn op een tijdstip waarop Mevrouw Hilde VAN DER STRAETEN, zijnde de hoofdgetuige ten laste van verzoekster, hetzij nog niet bij de B.V.B.A. Dorge Médic in dienst was, hetzij niet meer, hetzij na 12 september 1993, bij dezelfde B.V.B.A. nog tewerkgesteld was, hetzij dat deze getuige hetzij met vakantie was, hetzij met

ziekteverlof, hetzij dat gevallen zich voordeden op een vrijdag, terwijl Mevrouw VAN DER STRAETEN op vrijdag bij de B.V.B.A. Dorge Médic niet werkte.

In de gegeven omstandigheden dient hoe dan ook vastgesteld dat het onderzoek op dit punt zeer onvolledig is en niet toelaat in concreto uit te maken bij welke gevallen verzoekster enige inbreuk op de alsdan geldende reglementering zou gepleegd hebben.

De Commissie van Beroep is dan ook van oordeel dat het onderzoek op dit punt dient te worden aangevuld en hernomen, spijs de feiten reeds dagtekenen van de periode van januari 1993 tot en met september 1993, en meerdere begunstigten-patiënten wellicht niet meer nuttig zullen kunnen verhoord worden. Het onderzoek als zodanig dient zeker ook te worden uitgebreid tot eventueel andere personeelsleden van de B.V.B.A. Dorge Médic en eventueel andere getuigen.

Het onderzoek dient eveneens aangevuld met een nieuw en omstandig verhoor van de betrokken directeurs van de instellingen-rusthuizen en van eventuele personeelsleden aldaar nopens de aldaar door verzoekster geleverde prestaties, waarbij ook rekening dient gehouden te worden met de graad van aanwezigheid en permanentie van deze directeurs in hun respectieve instellingen.

Waar verzoekster verder formeel betwist dat de reglementering per 1 juli 1993 zou zijn gewijzigd en dat het geleverde materiaal als zodanig niet onder de toepassing van artikel 5, 4° van de Nationale Conventie zou vallen, dient vastgesteld dat het R.I.Z.I.V. op deze argumenten en middelen van verweer van verzoekster niet ingaat. Het komt de Commissie van Beroep aangewezen en verantwoord voor ook op dit punt het onderzoek uit te breiden en de nodige informatie voor te leggen.

In de gegeven omstandigheden dient het aanvullend onderzoek te worden afgewacht teneinde te kunnen uitmaken of ten laste van verzoekster enige inbreuk op de bepaling van artikel 5, 4° van de Nationale Conventie kan worden weerhouden. Hetzelfde geldt voor de andere inbreuken ten laste van verzoekster, gelet op de ter zaken op dit ogenblik geldende wets- en verordeningsbepalingen inzake verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering.

Verder dient ook, vooraleer ten gronde te oordelen, ingegaan op het verzoek door verzoekster gesteld, zij het in ondergeschikte orde, om een bijkomend onderzoek te bevelen teneinde de begunstigten te verhoren nopens de aanwezigheid van verzoekster op het ogenblik van het verzoek tot terugbetaling en/of bij de levering, alsook nopens de aanwezigheid van Mevrouw Hilde VAN DER STRAETEN op het ogenblik van het verzoek tot terugbetaling en/of bij de levering.

Tenslotte dient het R.I.Z.I.V. de nodige informatie te verstrekken nopens de vraag of, gelet op de aard van de prestaties en van het geleverde materiaal, deze al dan niet onder de toepassing vielen van het voornoemde artikel 5, 4° van de Nationale Conventie, alsook over en sedert welke periode, in het bijzonder vóór of na 1 juli 1993.

1.7. Op verzoek van het R.I.Z.I.V. wordt op 7 oktober 1997 de zaak sine die uitgesteld.

Met een aangetekende brief van 19 februari 1998 wordt de verzoekster opgeroepen voor de zitting van 24 maart 1998.

Met een aangetekende brief van 26 februari 1998 wordt haar het aanvullend verslag van eerstaanwezend geneesheer-inspecteur C. VANNIEUWENHUYSE betekend.

Op de zitting van 24 maart 1998 wordt de verzoekster, bijgestaan door haar raadslieden, gehoord. Door haar raadslieden worden een aanvullende memorie en stukken neergelegd.

1.8. Op 21 augustus 1998 neemt de commissie van beroep haar eindbeslissing, dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan het dictum als volgt luidt :

“De COMMISSIE VAN BEROEP, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige controle bij het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, haar beslissing van 6 mei 1997 verder uitwerkend.

Verklaart het hoger beroep ongegrond.

Vernietigt de beslissing van de Beperkte Kamer van 13 december 1995, waarbij zij 19 gevallen als onvoldoende naar recht bewezen achtte dat de aflevering niet door bandagiste COLLIN in persoon is geschied.

Opnieuw beslissend,

Verklaart bewezen dat bandagiste COLLIN de verstrekkingen bij de 125 verzekerden niet conform de wets- en verordeningsbepalingen inzake de verplichte ziekte- en invaliditeitswetgeving heeft aangerekend.

Bevestigt voor het overige de beslissing van de Beperkte kamer van 13 december 1995.

Deze eindbeslissing is als volgt gemotiveerd :

BEROEPSGRIEVEN

In de beslissing van 6 mei 1997 heeft de Commissie van Beroep reeds uitvoerig de beroepsgrievan van appellante weergegeven (zie de bladzijden 3 tot en met 7), die thans volledig hernomen worden. In de memorie neergelegd ter griffie van de Commissie van Beroep op 7 oktober 1997 formuleert appellante het meeste voorbehoud met betrekking tot de rechten van de verdediging rekening houdende met de vermelde verlenging van de tijdsduur van het onderzoek en met betrekking tot de mogelijkheid om later nog tegensprekelijke vaststellingen te kunnen laten doen en/of op verzoek van concludante.

Zij stelt vast dat zij geen recht heeft op een proces en een beslissing binnen een redelijke termijn. (art.6 Conventie van de rechten van de Mens)

In de aanvullende memorie, neergelegd ter zitting van de Commissie van Beroep op 24 maart 1998, verzoekt appellante de Commissie van Beroep haar het voordeel van haar eerdere conclusies toe te kennen en legt zij de nadruk op de afwezigheid van uitvoering van de bijkomende opdrachten gevraagd door de Beroepscommissie en op het middel van verjaring.

Appellante houdt voor dat, voor wat betreft de toepassing van de reglementering, vast te stellen dat er verschillende interpretaties van de nomenclatuur mogelijk zijn, gezien de wijziging vanaf 1 juli 1993. Voor wat betreft de argumentatie met betrekking tot geprefabriceerd materiaal, doet appellante gelden dat het aan de Conventiecommissie toekomt om stelling te nemen over deze vraag en verwijst naar punt Y/93 van artikel 28 van de Conventie.

In volledig ondergeschikte orde verzoekt zij Mevrouw VAN DER STRAETEN te verhoren onder ede.

BESPREKING

BETREFFENDE DE SCHENDING VAN ARTIKEL 6 VAN HET VERDRAG TOT BESCHERMING VAN DE RECHTEN VAN DE MENS.

Appellante stelt dat zij door de verlenging van de tijdsduur van het onderzoek geen recht heeft op een proces en een beslissing binnen een redelijke termijn, hetgeen een schending uitmaakt van artikel 6 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens.

Uit de chronologie van de feiten blijkt duidelijk dat het dossier op geen enkel ogenblik een onverantwoorde of onredelijke achterstand heeft opgelopen.

Op 19 mei 1995 besliste de Dienst voor geneeskundige controle appellante naar de Beperkte Kamer te verwijzen.

Ter terechtzitting van de Beperkte Kamer van 11 oktober 1995 werd appellante gehoord in haar middelen van verdediging uiteengezet door haarzelf en door haar raadslieden Mr SERVAIS en Mr GOVAERTS, die stukken en conclusies hebben neergelegd. In conclusies neergelegd ter terechtzitting van de Beperkte Kamer van 11 oktober 1995, vroeg appellante in ondergeschikte orde, vooraleer recht te spreken, een bijkomend onderzoek. De Beperkte Kamer was in de beslissing van 13 december 1995 van mening dat er geen aanleiding bestaat om een bijkomend onderzoek te gelasten. Tegen die beslissing stelde appellante hoger beroep in op 29 januari 1996 en herhaalde haar verzoek om een bijkomend onderzoek te horen bevelen.

Op 11 december 1996 werd appellante bij aangetekende brief uitgenodigd te verschijnen ter terechtzitting van de Commissie van Beroep van 18 maart 1997.

Op 18 maart 1997 werd de zaak behandeld. De Commissie van Beroep besliste op 6 mei 1997 de zaak voor verdere behandeling vast te stellen ter zitting van 7 oktober 1997, teneinde een aanvullend en een bijkomend onderzoek te verrichten.

Op 7 oktober 1997 was het aanvullend en bijkomend onderzoek nog niet afgerond, zodat de Commissie van Beroep besliste de zaak 'sine die' uit te stellen.

Op 24 maart 1998 werd de behandeling van de zaak, na aanvullend en bijkomend onderzoek, gesteld voor de Commissie van Beroep. Ter terechtzitting van 24 maart 1998 werd appellante gehoord in haar middelen van verdediging door haarzelf en door haar advocaten voorgedragen.

Gezien het tijdsverloop in de behandeling van het dossier, met name vanaf de beslissing van de Dienst voor geneeskundige controle op 19 mei 1995 tot aan het sluiten van de debatten door de Commissie van Beroep op 24 maart 1998, zijn nog geen drie jaren verlopen.

Bovendien stelt de Commissie van Beroep vast dat een aanvullend en bijkomend onderzoek werd gevraagd door appellante zelf, zodat zij zelf verantwoordelijk is voor het eventueel overschrijden van een redelijke termijn.

Op grond van alle elementen van het dossier is de Commissie van Beroep van oordeel dat de duur van de procedure geenszins een redelijke termijn heeft overschreden, zodat er geen sprake kan zijn van schending van de rechten van verdediging zoals bepaald in artikel 6.1 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

BETREFFENDE DE VERJARING

Appellante werpt ten onrechte de verjaring in van de ten laste gelegde feiten onder verwijzing naar artikel 174, 10° van de Gecoördineerde wet op de verplichte ziektevergoedingsverzekering.

Artikel 174, 10°, zoals vervangen door artikel 58 van de Sociale Programmawet van 20 december 1995, bepaalt immers : 'voor de toepassing van artikel 141, §1, eerste lid, 9° moeten de vaststellingen op straffe van nietigheid zijn gedaan binnen twee jaar te rekenen vanaf de datum waarop de bescheiden betreffende de litigieuze feiten door de verzekeringsinstellingen zijn ontvangen'.

Luidens artikel 141, §1, eerste lid is het Comité van de Dienst voor geneeskundige controle onder meer belast :

(...)

9°. naar de in §2 bedoelde beperkte kamer de vaststellingen te verwijzen gedaan ten laste van personen of inrichtingen die gemachtigd zijn om geneeskundige verstrekkingen te verlenen en tegen wie de in artikel 156 bedoelde straffen kunnen worden uitgesproken'.

Het onderzoek werd in verschillende fasen uitgevoerd. Behoudens enkele gevallen van 1991 en 1992 uit het vooronderzoek, loopt de periode die werd onderzocht en waarbinnen zich de tenlastelegging situeert van januari tot december 1993.

Appellante werd ondervraagd op 20 september 1994 en op 20 november 1994. Het proces-verbaal van vaststelling werd ten laste van appellante opgesteld op 19 december 1994. Ingelicht over de resultaten van het onderzoek heeft het Comité van de Dienst voor geneeskundige controle op 19 mei 1995 beslist Mevrouw Christine COLLIN, appellante, naar de Beperkte Kamer te verwijzen.

Aldus zijn de vaststellingen die op 19 december 1994 werden verricht gedaan binnen de twee jaar te rekenen vanaf de dag waarop de inbreuken werden gepleegd (van januari tot december 1993). De datum van ontvangst door de respectievelijke ziekenfondsen van de foutieve documenten geldt als aanvangsdatum voor de termijn van twee jaar, waarin de vaststelling moet gebeuren. Het is namelijk pas op het ogenblik dat het foutieve of verkeerde document kan worden vergoed dat er schade kan ontstaan voor de ziekteverzekering.

De foutieve of verkeerde documenten opgesteld in minstens één van de verschillende fasen in de procedure voor het verkrijgen van een rolstoel, waarvan sprake in het proces-verbaal van vaststelling van 19 december 1994, dateren in de periode gaande van januari 1993 tot december 1993.

De Commissie van Beroep stelt derhalve vast dat er van verjaring van de aan appellante ten laste gelegde feiten geen sprake kan zijn.

BETREFFENDE HET VERZOEK VAN APPELLANTE EEN GETUIGE ONDER EDE TE VERHOREN.

In ondergeschikte orde verzoekt appellante, Mevrouw Christine COLLIN, de Commissie van Beroep Mevrouw VAN DER STRAETEN te horen onder ede.

Luidens artikel 192 van de Gecoördineerde Grondwet van 17 februari 1994 kan geen eed worden opgelegd dan krachtens de wet. Aangezien geen wet, noch enige krachtens de wet uitgevaardigde bepaling haar daartoe machtigt, kan de Commissie van Beroep Mevrouw VAN DER STRAETEN niet verplichten haar getuigenverklaringen onder eed te herhalen. (R.V.St. arrest DELOS, nr. 17.799 van 1 oktober 1976) Evenmin is de Commissie van Beroep verplicht appellante te confronteren met getuigen die door de geneesheren-inspecteurs werden gehoord. (R.v.St. arrest SCHEPENS, nr. 17.776 van 15 september 1976)

Het verzoek van appellante wordt derhalve afgewezen.

BETREFFENDE DE TOEPASSING VAN ARTIKEL 5, 4° VAN DE NATIONALE CONVENTIE TUSSEN BANDAGISTEN EN DE VERZEKERINGSINSTELLINGEN.

Appellante houdt voor dat de Beperkte Kamer niet is ingegaan op haar argumentatie wat betreft de aanpassing van artikel 5, 4° van de Nationale Conventie tussen bandagisten en de verzekeringsinstellingen, op basis waarvan, de procedure ten hare laste werd benaarstigd. Deze tekst werd gewijzigd met uitwerking op 1 juli 1993, precies met betrekking tot de vraag van de effectieve aanwezigheid van diegene die tot de prestatie verplicht is. Volgens appellante zou artikel 5, 4° zelfs niet toepasselijk zijn op geprefabriceerd materiaal, zoals rolstoelen.

De Nationale Overeenkomst tussen de bandagisten en de verzekeringsinstellingen die van toepassing is op de inbreuken op de wets- en verordeningsbepalingen inzake verplichte ziekte- en invaliditeitswetgeving gedurende de periode van tenlastelegging van januari 1993 tot december 1993, is diegene die werd afgesloten op 14 januari 1993. Luidens artikel 14 heeft de Overeenkomst uitwerking op 1 januari 1993. Ze geldt tot 31 december 1994.

De tekst van artikel 5, 4° van de Overeenkomst luidt als volgt :

‘Art.5. De persoon die tot deze overeenkomst toetreedt, verbindt zich ertoe :

(...)

- 4°. a) artikelen te verstrekken welke overeenstemmen met de minimummaatstaven inzake fabricage omschreven in een aan deze overeenkomst gehecht bescheid;
- b) de handgemaakte toestellen tenminste éénmaal aan te passen vóór het af te leveren artikel wordt afgewerkt;
- c) zowel de handgemaakte artikelen als de andere artikelen bij de levering bij de patiënt aan te leggen;
- d) alle aanwijzingen betreffende het aanbrengen, het gebruik en het onderhoud van het artikel te verstrekken;
- e) de levering zelf uit te voeren.

Op 14 juni 1993 werd een wijzigingsclausule bij de Nationale overeenkomst tussen de bandagisten en de verzekeringsinstellingen opgesteld op 11 mei 1993, door het Verzekeringscomité van de Dienst voor geneeskundige verzorging. goedgekeurd. Met ingang van 1 juli 1993 werd de tekst van artikel 5, aangepast in die zin dat inhoudelijk de wijziging moet gezien worden als een preciseren en expliciteren van de tekst die voordien van toepassing was.

Volgens de Commissie van Beroep is de tekst voldoende duidelijk en ondubbelzinnig opgesteld, zodat er geen grond voorhanden is om artikel 5, uit te leggen en te interpreteren, in die zin dat hij niet toepasselijk zou kunnen verklaard worden op de 'geprefabriceerde' rolstoelen.

Gekoppeld aan de maatregelen waarin is voorzien in de Nationale overeenkomst tussen bandagisten en de verzekeringsinstellingen werd artikel 28, §8 van de Bijlage bij het Koninklijk Besluit van 14 september 1984 tot vaststelling van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen inzake verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen vervangen bij Koninklijk Besluit van 6 april 1995 (B.S. 27 april 1995, blz. 11.176), met inwerkingtreding op 1 april 1995.

Deze vervanging van artikel 28, §8 van de nomenclatuur werd derhalve niet doorgevoerd op 1 juli 1993, zoals door appellante wordt voorgehouden.

Noch de Nationale overeenkomst tussen de bandagisten en de verzekeringsinstellingen, noch artikel 28, §8 van de nomenclatuur voorziet expliciet in een uitzondering voor geprefabriceerde artikelen, en zeker niet voor rolstoelen.

Artikel 5, 4° van de Nationale overeenkomst tussen de bandagisten en de verzekeringsinstellingen is derhalve van toepassing.

BETREFFENDE DE GROND VAN DE TENLASTELEGGINGEN

Bij 125 verzekerden, zoals vermeld in het proces-verbaal van vaststelling van 19 december 1994, werden de volgende verstrekkingen ten onrechte aangerekend in de periode van januari tot september 1993 :

(...)

Voor alle 125 voormelde ten laste gelegde gevallen geldt een viervoudige inbreuk op de wets- en verordeningsbepalingen inzake de verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering die dienen samen gelezen te worden, met name :

1° een inbreuk op artikel 28, §8, 1° van de Bijlage aan het Koninklijk Besluit van 14 september 1984 tot vaststelling van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen inzake verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering : ‘Worden geacht tot de bevoegdheid te behoren van de bandagisten die speciaal zijn erkend om de volgende verstrekkingen te leveren volgens de door Ons vastgestelde bevoegdheidscriteria’

2° een inbreuk op artikel 28, §8, 3° van voornoemd Koninklijk Besluit van 14 september 1984 :

3° Voor de levering van het voorgeschreven toestel legt de erkende verstrekker, samen met het medisch voorschrift, zijn met redenen omkleed voorstel waarin hij een perfecte aanpassing van het voorgestelde materieel aan het bijzonder geval van de rechthebbende verzekert, voor akkoord aan de adviserend geneesheer voor. In dat voorstel, dat is opgemaakt op een door het Beheerscomité van de Dienst voor geneeskundige verzorging goedgekeurd formulier, moet benevens de gegevens die de identificatie van de betrokkene mogelijk maken, een precieze beschrijving voorkomen alsmede de volgnummers van de verstrekkingen die overeenstemmen met het gevraagde materieel te samen met het merk en de referentie of code van de fabrikant hiervan. Er moet eveneens melding worden gemaakt van het eventueel toebehoren dat niet is opgenomen in de nomenclatuur, dat wordt voorgesteld en door de patiënt wordt aanvaard of door hem wordt gevraagd.

3° een inbreuk op artikel 9ter, §1/7°, §5 en §7 van het Koninklijk Besluit van 24 december 1963 houdende Verordening op de geneeskundige verstrekkingen inzake verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen :

§1. De vergoedingen van de verzekering voor geneeskundige verzorging worden verleend op voorwaarde dat aan de verzekeringsinstelling is afgeleverd :

(...)

7°. Een getuigschrift van aflevering, conform het model, vervat in bijlage 13, wanneer het gaat om verstrekkingen, verleend door bandagisten ...’

4° een inbreuk op artikel 5, 4° van de Nationale Overeenkomst tussen bandagisten en de verzekeringsinstellingen :

vanaf 01.01.93

Art. 5. - De persoon die tot deze overeenkomst toetreedt, verbindt zich ertoe

:

4° a) artikelen te verstrekken welke overeenstemmen met de minimummaatstaven inzake fabricage omschreven in een aan deze overeenkomst gehecht bescheid;

b) de toestellen tenminste éénmaal aan te passen voor het af te leveren artikel wordt afgewerkt;

c) de artikelen bij de aflevering bij de patiënt aan te leggen;

- d) alle aanwijzingen betreffende het aanbrengen, het gebruik en het onderhoud van het artikel te verstrekken;
- e) de levering zelf uit te voeren;

vanaf 01.07.93

Art. 5. - De persoon die tot deze overeenkomst toetreedt, verbindt zich ertoe :

- 3°bis op basis van zijn vaststelling, nadat hij de rechthebbende heeft gezien, zijn bestek op te maken en de verstrekking(en) en het eventueel toebehoren te motiveren;
- 4° a) de artikelen te verstrekken welke overeenstemmen met de minimummaatstaven inzake fabricage omschreven in een aan deze overeenkomst gehecht bescheid;
- b) de artikelen bij aflevering aan de rechthebbende aan te passen;
- c) alle aanwijzingen betreffende het aanbrengen, het gebruik en het onderhoud van het artikel te verstrekken;
- d) de aflevering aan de rechthebbende zelf uit te voeren en de documenten ad hoc mede te ondertekenen;

De Commissie van Beroep stelt vast dat de Beperkte Kamer in haar beslissing van 13 december 1995 enkel spreekt over een inbreuk op artikel 28 van de nomenclatuur, met name 'het niet persoonlijk afleveren door de bevoegde bandagisten', terwijl de overige drie inbreuken (de maatname, art. 28, §8, 3°, art.9ter, §10 en de Nationale Overeenkomst, art.5, 4°) zoals hoger opgesomd blijkt uit het oog werden verloren.

De door appellante aangehaalde onmogelijkheid van Mevrouw VAN DER STRAETEN om op bepaalde dagen de aflevering te hebben gedaan, kan hoogstens worden weerhouden om het niet-afleveren door de bevoegde verstrekker als niet bewezen te beschouwen. (Art. 28 §8, 1° art. 28 §8, 3°, Conv. Art. 5, 4° c/d).

Voor de gevallen vermeld onder de nrs. 5, 9, 10, 11, 15, 17, 19, 22, 23, 26, 27, 32, 46, 49, 50, 59, 65, 68, 69, 71, 72, 73, 75, 76, 77, 82, 83, 86, 88, 90, 92, 94, 96, 100, 101, 104, 107, 109, 116, 121 en 123, blijkt duidelijk dat tussen de datum van het geneeskundig voorschrift en de datum van aflevering meerdere maanden zijn verlopen waarop de 'maatname', diende te gebeuren.

Alle data van 'aflevering, verzoek tot terugbetaling, verlof, niet gewerkt op een vrijdag, nog niet in dienst op datum van aanvraag of uit dienst op datum van levering', zoals ze worden omschreven in bovenvermelde gevallen en waarvan door appellante wordt beweerd dat zij niet kunnen weerhouden worden, sluiten niet uit dat één van de vier tenlasteleggingen toch kan weerhouden worden.

De door appellante bijgebrachte verklaringen van de verantwoordelijke van instellingen-rustoord zijn alle stereotiepe, veelal zelfs identieke teksten, opgesteld in zeer algemene en weinig concrete termen. Zij laten niet toe in concreto uit te maken bij welke gevallen appellante de maatname en de aflevering zelf zou hebben gedaan.

Uit de resultaten van het oorspronkelijk onderzoek zoals door het Comité van de dienst voor geneeskundige controle op 19 mei 1995 naar de Beperkte kamer verwezen, uit de algemene verklaringen van getuigen (verzekerden, rustoordverantwoordelijken), uit de verklaringen van Mevrouw VAN DER STRAETEN, uit het aanvullend onderzoek bevolen door deze Commissie bij beslissing van 6 mei 1997, acht de Commissie van Beroep bewezen dat de prestaties bij de 125 verzekerden waarvoor getuigschriften van aflevering werden opgesteld en bij de verzekeringsinstellingen werden aangeboden voor terugbetaling, door bandagiste COLLIN niet conform de wets- en verordeningsbepalingen van de verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering werden verricht.

Als erkend en geconventioneerd bandagiste is appellante immers medewerkster van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeit geworden. Door haar bereidheid tot medewerking aan de ziekte- en invaliditeitsverzekering gaat zij meteen de verbintenis aan niets te doen dat de goede werking van die dienst kan schaden.

Daarentegen heeft de Dienst voor geneeskundige controle van het R.I.Z.I.V. tot taak de prestaties van de verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringsverzekering te controleren op het vlak van realiteit en conformiteit met de voorschriften van de wets- en verordeningsbepalingen inzake verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering.

De bewezen feiten maken een inbreuk uit op artikel 28 §8, 1° en 28, §8, 3° van de Bijlage bij het Koninklijk Besluit van 14 september 1984 tot vaststelling van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen inzake verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering, van artikel 9ter, §1, 7°, §5 en §7 van het Koninklijk Besluit van 24 december 1963 houdende Verordening op de geneeskundige verstrekkingen inzake verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering en op artikel 5, 4° van de Nationale Overeenkomst tussen de bandagisten en de verzekeringsinstellingen, zodat er aanleiding bestaat de verzekeringsinstellingen te verbieden tegemoet te komen in de kosten van de geneeskundige verstrekkingen die door appellante bandagiste Christine COLLIN zullen worden verleend.

Wat de opgelegde sanctiemaatregel betreft is de Commissie van Beroep van oordeel dat de Beperkte Kamer op een verantwoorde wijze, en volkomen terecht heeft gesteld dat appellante lichtzinnig is omgesprongen met de bepalingen van de nomenclatuur en als gevolg daarvan ten onrechte prestaties in rekening bracht ten laste van de verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen en rekening dient gehouden met de verzachtende omstandigheid dat zij nog niet eerder voor de Beperkte Kamer is dienen te verschijnen”.

1.9. Met een aangetekende brief van 24 augustus 1998 deelt geneesheer-inspecteur-generaal Dr. G. PURNELLE van de dienst voor geneeskundige controle de verzoekster mee dat het verbod van tegemoetkoming door de verzekeringsinstellingen in de kosten van de geneeskundige

verstrekkingen een aanvang zal nemen op 9 september 1998. Dit is de tweede bestreden beslissing;

2. De ontvankelijkheid van het beroep

Overwegende dat de tweede bestreden beslissing zich ertoe beperkt de datum te bepalen waarop het door de commissie van beroep opgelegd verbod ingaat; dat deze beslissing als dusdanig een loutere uitvoeringsmaatregel is van de eerste bestreden beslissing; dat een uitvoeringsmaatregel geen voor vernietiging vatbare rechtshandeling is; dat bovendien de verzoekster niet aantoont welk belang zij heeft bij de vernietiging van deze maatregel; dat de vordering tot vernietiging van de tweede bestreden beslissing onontvankelijk is;

3. De gegrondheid van het beroep

3.1. Het eerste middel

3.1.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat de partijen aangaande het eerste middel de volgende argumenten ontwikkelen:

3.1.1.1. De verzoekster voert in het middel de schending aan van :

- “- de gecoördineerde wet van 14 juli 1994 ‘betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen’, o.a. de artikels 139 en 146;
- het koninklijk besluit van 3 juli 1996 ‘tot uitvoering van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen’, o.a. het artikel 309, § 2;
- het koninklijk besluit van 12 december 1990 die de organisatie bepaalt van de Controlecommissie en de Commissie van Beroep opgericht via artikel 142 van de wet betreffende de ziekte- en invaliditeitsverzekering, o.a. de artikels 18, 19 en 20;
- Het Intern Reglement van 22 maart 1993 van de Commissie van Beroep opgericht via artikel 79bis, § 2, van de wet van 9 augustus 1963 tot

instelling en organisatie van een regeling voor verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, zoals goedgekeurd bij koninklijk besluit van 21 maart 1963, o.a. het artikel 9;

- De substantiële en op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvoorschriften.

Eerste onderdeel : Afwezigheid van een handtekening

DOORDAT de eerste bestreden beslissing werd genomen in naam van de Commissie van Beroep van het RIZIV zonder dat de betekende beslissing werd ondertekend;

TERWIJL, krachtens de bepalingen opgesomd in het middel, de beslissing moet getekend zijn door de Voorzitter, de Secretaris en alle leden van de Commissie van Beroep, die stemgerechtigd zijn, wat niet het geval is daar in huidig geval geen enkel persoon heeft getekend; dat zij dus nietig is krachtens artikel 309, § 2 van het voormelde koninklijk besluit van 3 juli 1996;

Dat bovendien blijkt dat materieel gezien niet alle stemgerechtigde leden kunnen tekenen daar enkel de namen van de Voorzitter en de Secretaris zijn vermeld voor ondertekening, waardoor artikel 19 van het koninklijk besluit van 12 december 1990 wordt miskend krachtens hetwelk de beslissingen worden ondertekend door de voorzitter, de secretaris en alle stemgerechtigde leden;

EN TERWIJL het zenden van een voor eensluidend verklaard afschrift van de beslissing betekent dat dit afschrift getekend wordt derwijze dat de eensluidendheid met het origineel wordt verzekerd, wat hier niet het geval is. Tweede onderdeel : Eenparige beslissing.

DOORDAT de eerste beslissing niet vermeldt dat zij bij eenparigheid van stemmen werd genomen;

TERWIJL, krachtens de in het middel vermelde bepalingen de beslissing moet worden genomen bij eenparigheid van stemmen; dat dit in huidig geval niet vaststaat;

Derde onderdeel : Onvolledige beslissing

DOORDAT de eerste bestreden beslissing op onvolledige wijze werd overgemaakt aan verzoekende partij, die de bladzijden 12 en 13 niet kreeg;

TERWIJL verzoekende partij geen kennis kan krijgen van de volledige beslissing die ter harer aanzien werd genomen, met miskennen van de meest fundamentele rechten van verdediging; dat zij niet precies weet welke de gronden of motieven zijn die haar worden verweten; dat haar bijgevolg een sanctie werd opgelegd vanaf 9 september 1998 zonder dat de betrokkene precies kennis had van de motieven van de beslissing die de schorsing rechtvaardigen”;

3.1.1.2.1. De verwerende partij antwoordt in haar memorie van antwoord, op het eerste onderdeel, dat luidens artikel 309 van het koninklijk besluit van 3 juli 1996 tot uitvoering van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994 de

beslissing van de commissie van beroep “wordt ondertekend door de voorzitter en de secretaris” en dat de secretaris de betrokkene binnen zeven dagen na de uitspraak “een door hem voor eensluidend gewaarmerkt afschrift zendt”. Deze bepalingen, in tegenstelling tot wat de verzoekster beweert, werden in casu correct toegepast. De handtekeningen van de voorzitter en de secretaris op het origineel van de beslissing volstaan. Nergens wordt bepaald dat ook nog andere leden van de commissie van beroep zouden moeten tekenen. De verzoekster verwijst volkomen ten onrechte naar het koninklijk besluit van 12 december 1990 dat immers de controlecommissie en/of de commissie van beroep van de controlecommissie betreft. Deze laatste commissies zijn totaal vreemd aan deze zaak. De controlecommissie en de commissie van beroep van de controlecommissie beteugelen enkel de overconsumptie. Deze instanties behandelen alleen dossiers van geneesheren en hebben niets te maken met de beperkte kamer van het comité van de dienst voor geneeskundige controle en de commissie van beroep die in casu de betwiste beslissing heeft uitgesproken op 21 augustus 1998 in het kader van een realiteits- en conformiteitscontrole van de verleende bandagisterie-prestaties met de nomenclatuur van geneeskundige verstrekkingen. De verzoekster verwacht klaarblijkelijk de commissie van beroep, voorzien bij artikel 155 van de gecoördineerde Z.I.V.-wet, die het hoger beroep behandelt, ingesteld tegen beslissingen van de beperkte kamer, met de commissie van beroep van de controlecommissie, voorzien bij artikel 142 van de gecoördineerde Z.I.V.-wet, die het hoger beroep behandelt ingesteld tegen een beslissing van de controlecommissie inzake overconsumptie.

3.1.1.2.2. Op het tweede onderdeel antwoordt de verwerende partij dat ook hier de verzoekster dezelfde verwarring maakt tussen de twee voornoemde commissies van beroep. Luidens artikel 309, § 1, van het koninklijk besluit van 3 juli 1996 tot uitvoering van de gecoördineerde Z.I.V.-wet, worden de beslissingen van de commissie genomen bij meerderheid van stemmen van de voorzitter en de leden en dus niet bij eenparigheid van stemmen. Dit staat niet expliciet vermeld in de beslissing omdat artikel 308, § 2, van het voornoemd koninklijk besluit stelt dat de beraadslagingen geheim moeten gehouden worden.

3.1.1.2.3. Wat betreft het derde onderdeel betwist de verwerende partij dat de bladzijden 12 en 13 ontbreken. En zelfs al zouden deze bladzijden ontbreken dan nog kan er geen sprake zijn van een miskenning van de rechten van verdediging gezien deze bladzijden geen gronden of motieven van de beslissing bevatten.

3.1.1.3. De verzoekende partij repliceert in haar memorie van wederantwoord dat de haar overgemaakte beslissing niet de handtekening van de voorzitter en van de secretaris bevat en dat het haar bezorgd afschrift een eensluidend afschrift had moeten zijn, wat betekent dat het om een exacte reproductie gaat van het origineel en meer in het bijzonder van de handtekeningen van de voorzitter en de secretaris. Zij betoogt dat de ondertekening van de akte een substantiële vormvoorwaarde betreft. De verzoekende partij gedraagt zich naar de wijsheid van de Raad met betrekking tot de vraag of de beslissing met meerderheid van stemmen of bij unanimité moest worden genomen. In elk geval maakt de beslissing helemaal geen melding van het feit dat ze met meerderheid van stemmen dan wel met unanimité van de aanwezige leden werd genomen. Nochtans is de wijze van aannemen van een beslissing een substantiële vormvoorwaarde en doet het geheim van de stemming daaraan geen afbreuk. De verzoekende partij beweert dat zij een verzoek tot nietigverklaring heeft moeten indienen om in het bezit gesteld te worden van een volledig afschrift van de bestreden beslissing;

3.1.2. Bespreking

Overwegende, wat betreft het eerste onderdeel van het middel, dat het koninklijk besluit van 12 december 1990 houdende nadere organisatie van de controlecommissie en van de commissie van beroep opgericht bij artikel 142 van de gecoördineerde Z.I.V.-wet, niet van toepassing is op de beslissingen van de commissie van beroep, opgericht bij artikel 155 van de gecoördineerde Z.I.V.-wet; dat uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing naar behoren werd ondertekend door de voorzitter en de secretaris, zoals

voorgeschreven door artikel 309, § 2, van het koninklijk besluit van 3 juli 1996 tot uitvoering van de gecoördineerde Z.I.V.-wet; dat in de veronderstelling dat, zoals de verzoekster beweert, het haar op 21 augustus 1998 toegezonden stuk niet door de secretaris was ondertekend en derhalve geen door hem gewaarmerkt afschrift was, het gaat om een onregelmatigheid bij de betekening, die de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing niet aantast; dat het eerste onderdeel van het eerste middel niet gegrond is;

Overwegende, wat betreft het tweede onderdeel van het middel, dat luidens artikel 309, § 1, van het koninklijk besluit van 3 juli 1996 de beslissingen van de commissie van beroep niet bij eenparigheid maar bij meerderheid van stemmen worden genomen; dat noch dit artikel, noch enige andere bepaling voorschrijft dat de beslissingen moeten vermelden dat zij zijn genomen bij meerderheid van stemmen, wat de normale wijze van beslissen is; dat het tweede onderdeel van het eerste middel niet gegrond is;

Overwegende, wat betreft het derde onderdeel van het middel, dat het aangeklaagde gebrek in de betekening van een beslissing de regelmatigheid ervan niet aantast; dat de verzoekster voldoende op de hoogte was van de motieven van de bestreden beslissing; dat het derde onderdeel van het eerste middel niet gegrond is;

3.2. Het tweede middel

3.2.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat de standpunten van de partijen aangaande het tweede middel als volgt kunnen worden weergegeven :

3.2.1.1. In het middel voert de verzoekende partij de schending aan van :

- “- de Grondwet, o.a. het artikel 83;
- de gecoördineerde wet van 14 juli 1994 ‘betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen’, o.a. de artikels 139 tot 146 en 156;
het koninklijk besluit van 12 december 1990 die de organisatie bepaalt van de Controlecommissie en de Commissie van Beroep opgericht via artikel 142 van de wet betreffende de ziekte- en invaliditeitsverzekering, o.a. het artikel 21;
DOORDAT de eerste bestreden beslissing niet bepaalt wanneer het tijdelijk verbod voor de tussenkomst van de Z.I.V. voor de verstrekkingen, verzorgd door verzoekende partij, ingaat;
EN DOORDAT de tweede bestreden beslissing werd genomen, voor de geneesheer-directeur-generaal, door Dokter PURNELLE, geneesheer-inspecteur-generaal;
TERWIJL de Commissie van Beroep, die de periode moet bepalen gedurende dewelke de schorsing van de tussenkomst door de Z.I.V. loopt; dat artikel 21 van dit koninklijk besluit bepaalt dat de Commissie het verbod van de derde betaler uitspreekt en aan de zorgenverstrekker de datum meldt vanaf wanneer het verbod geldt; dat de Commissie zelf dus de aanvangsdatum van het verbod moet bepalen en overgaan tot de betekening van de beslissing, wat hier niet het geval was”;

3.2.1.2. De verwerende partij stelt in haar memorie van antwoord dat de verzoekende partij volkomen ten onrechte verwijst naar het koninklijk besluit van 12 december 1990 en naar de commissie van beroep van de controlecommissie, voorzien bij artikel 142 van de gecoördineerde Z.I.V.-wet. De verzoekster maakt inzake de bevoegde instanties dezelfde verwarring als in het eerste middel. Uit de samenlezing van de artikelen 311 en 160 van het koninklijk besluit van 3 juli 1996 volgt dat het de leidend ambtenaar is van de dienst voor geneeskundige controle van het RIZIV die de datum van inwerkingtreding van het uitgesproken verbod op verzekeringstegemoetkoming bepaalt en dat van een verbod op derde betaler hier hoegenaamd geen sprake is. Dit betreft immers een bevoegdheid van de controlecommissie en/of de commissie van beroep van de controlecommissie, die alleen handelt in het kader van controle op coverconsumptie bij de geneesheren. De zaak van bandagiste COLLIN heeft daar niets mee te maken.

3.2.1.3. De verzoekende partij repliceert in haar memorie van wederantwoord dat het weliswaar juist is dat de beslissing, eens ze genomen is,

materieel moet worden uitgevoerd door de leidende ambtenaar van de medische controledienst, maar dat betekent nog niet dat deze laatste enige appreciatiebevoegdheid zou hebben met betrekking tot de vaststelling van de datum vanaf wanneer de beslissing effect zal hebben. Het komt dus niet toe aan de leidende ambtenaar om de datum te bepalen waarop de beslissing effect zal hebben. Uit de artikelen 311 en 160 van het koninklijk besluit van 3 juli 1996 volgt trouwens dat de opdracht van de medische controledienst en van de dienst van de gezondheidszorg beperkt is tot de mededeling en tot de “inlichting van de verzekeringsorganismen”. De bevoegdheid om de datum vast te stellen waarop de beslissing effect zal hebben komt hen dus niet toe;

3.2.2. Bespreking

Overwegende dat in onderhavige zaak geen verbod van de derdebetalersregeling wordt opgelegd; dat artikel 21 van het koninklijk besluit van 12 december 1990 niet dienstig kan worden aangevoerd; dat geen enkele bepaling voorschrijft dat de commissie van beroep zelf de datum moet bepalen waarop het verbod van verzekeringstegemoetkoming ingaat; dat het tweede middel niet gegrond is;

3.3. Het derde middel

3.3.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat de partijen aangaande het derde middel de volgende argumentatie formuleren :

3.3.1.1. De verzoekende partij voert in het middel de schending aan van :

“- het Europees verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, o.a. het artikel 6;

- de gecoördineerde wet van 14 juli 1994 ‘betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen’, o.a. de artikels 139 tot 146;
- het koninklijk besluit van 3 juli 1996 ‘tot uitvoering van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen’, o.a. het artikels 308, 309 en 310;
- Het Intern Reglement van 22 maart 1993 van de Commissie van Beroep opgericht via artikel 79bis, § 2, van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, zoals goedgekeurd bij koninklijk besluit van 21 maart 1963, o.a. het artikel 19;

DOORDAT de bestreden beslissing werd genomen op 21 augustus 1998;

TERWIJL men na de feiten vijf jaar heeft moeten wachten vooraleer de Commissie van Beroep een beslissing nam over de wettelijkheid; dat deze termijn onredelijk is;

Dat krachtens de in het middel vermelde bepalingen de Commissie van Beroep zich uitspreekt binnen de zes weken vanaf het instellen van het beroep, wat hier niet het geval was, daar het hoger beroep werd aangetekend op 29 januari 1996 bij aangetekend schrijven; dat de beslissing buiten termijn werd genomen en bijgevolg onwettig is;

EN TERWIJL de procedure niet vooruitging tussen 29 januari 1996 en 18 maart 1997, nl. de datum van de eerste zitting voor verzoekende partij bij de Commissie van Beroep; dat niets een dergelijke lange termijn redelijk kan rechtvaardigen; dat het onredelijk is dat er meer dan één jaar verloopt tussen de beroepsakte en de eerste hoorzitting;

Dat het redelijk karakter moet beoordeeld worden in het licht van de in het middel vermelde bepalingen; dat in huidige zaak niet kan worden aangenomen dat een termijn van twee jaar en een half redelijk is, terwijl de Koning enkele weken voorziet;

Dat op 6 mei 1997 een bijkomend onderzoek werd bevolen in het licht van de zitting van 7 oktober eerstkomend; dat de Commissie aldus heeft bepaald binnen welke termijn het onderzoek zou plaatsvinden krachtens artikel 308, § 1, 3de lid; dat het verslag niet werd neergelegd binnen deze termijn;

Dat de commissie niet kon beslissen om de zaak sine die uit te stellen tijdens de zitting van 7 oktober 1997 teneinde een bijkomend onderzoek te houden; dat artikel 308, § 1, lid 3 van het K.B. van 3 juli 1996 bepaalt dat de Commissie de termijn bepaald waarbinnen het onderzoek moet worden gedaan;

EN TERWIJL het bijkomend verslag aan verzoekende partij werd overgemaakt bij aangetekend schrijven van 26 februari 1998, waarbij de Commissie had moeten beslissen binnen de maand na de neerlegging van het verslag, overeenkomstig artikel 310, lid 3 van het vermelde koninklijk besluit van 3 juli 1996. dat dit in huidige zaak niet het geval was daar de beslissing werd genomen op 21 augustus 1998;

EN TERWIJL de beslissing werd genomen meer dan zes weken na de sluiting van de debatten op de zitting van 24 maart 1998 met miskenning van artikel 19 van het K.B. van 12 december 1990";

3.3.1.2. De verwerende partij stelt in haar memorie van antwoord dat de termijn bepaald in artikel 310 van het koninklijk besluit van 3 juli 1996 geen vervalltermijn doch enkel een termijn van orde is. Het was onmogelijk de zaak van de verzoekende partij sneller te behandelen ingevolge de zeer sterke overbelasting van de rol in die periode en een aantal praktische moeilijkheden bij de samenstelling van de zetel. De zaak werd op 7 oktober 1998 "sine die" uitgesteld omdat op dat ogenblik nog niet kon bepaald worden hoeveel tijd het lopend aanvullend onderzoek in beslag zou nemen. Verzoekster roept weliswaar een schending van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in, doch toont niet aan waar of hoe zij zou gegriefd of benadeeld zijn.

3.3.1.3. De verzoekende partij repliceert in haar memorie van wederantwoord dat zij door de bestreden beslissing een nadeel ondervindt aangezien haar een sanctie wordt opgelegd met belangrijke financiële en morele gevolgen. De beroepscommissie heeft er bijna twee jaar over gedaan om de betwisting te beslechten, terwijl de termijn waarover ze normalerwijs beschikt slechts zes weken is. De vertraging in de behandeling was enkel te wijten aan externe oorzaken, zoals onder andere een overbelasting van de rol, de materiële moeilijkheid om geldig een zetel samen te stellen en de vakantieperiode. Administratieve moeilijkheden in de behandeling van een dossier kunnen een vertraging niet rechtvaardigen, daar het de overheid toekomt om haar diensten zo te organiseren dat de dossiers binnen een redelijke termijn behandeld worden.

3.3.1.4. De verzoekende partij stelt, samengevat, in haar laatste memorie dat de termijn van zes weken, bepaald in artikel 310 van het koninklijk besluit van 3 juli 1996, weliswaar een termijn van orde is waarvan de miskenning niet de nietigheid van de procedure tot gevolg heeft. Deze termijn geeft echter wel aan op welke manier het redelijk karakter van de termijn moet beoordeeld

worden. De verzoekende partij gaat niet akkoord met de stelling dat de vertraging van het onderzoek te wijten is aan de complexiteit van het onderzoek, o.m. door het groot aantal betrokkenen die moesten gehoord worden, en aan het feit dat zij zelf bijkomende onderzoeksmaatregelen had gevraagd. Volgens haar zijn enkel elementen van inwendige organisatorische aard, zoals de vakantie bij het R.I.Z.I.V., de oorzaak van de abnormale vertragingen tijdens de procedure. Deze elementen kunnen de vertraging niet naar recht verantwoorden. In plaats van zes weken is de termijn in casu opgelopen tot twee jaar en half, wat ongeveer 20 keer meer is en waarvan dus het grootste deel enkel te wijten is aan problemen van intern-organisatorische aard van de commissie van beroep. Deze termijn is dan ook onredelijk.

Verder betoogt de verzoekende partij dat in casu artikel 6 E.V.R.M. wel degelijk van toepassing is. De procedure waarmee de beperkte kamer en daarna de commissie van beroep oordeelt over de regelmatigheid van de door een zorgverstreker verleende prestaties heeft minimum op twee gebieden betrekking op burgerlijke rechten. Eerst en vooral heeft de procedure als concreet resultaat dat het de zorgverstreker gedurende zes maanden verboden wordt prestaties te verlenen waarbij tussenkomst van de verzekeringsinstellingen voorzien is. Concreet betekent dit voor de zorgverstreker dat het onmogelijk is gedurende zes maanden zijn beroepsbezigheid uit te oefenen omdat het in realiteit onmogelijk is prestaties te verrichten zonder tussenkomst van de verzekeringsinstellingen gezien hun hoge kostprijs. De uitgesproken schorsing doet dus wel degelijk afbreuk aan burgerlijke rechten. De beslissing brengt eveneens mee dat bepaalde prestaties als onregelmatig worden beschouwd. De verzekeringsinstellingen baseren zich dan ook op die beslissing om van de zorgverstreker de bedragen terug te vorderen die overeenstemmen met de prestaties die als niet-conform zijn beoordeeld. Van zodra de hoven en rechtbanken het gezag van gewijsde betreffende het niet verschuldigd karakter van prestaties erkennen, heeft de procedure betrekking op burgerlijke rechten.

3.3.2. Bespreking

Overwegende dat het middel niet gegrond is om de volgende redenen :

3.3.2.1. Het koninklijk besluit van 12 december 1990 is niet van toepassing op de beslissingen genomen door de commissie van beroep, opgericht bij artikel 155 van de gecoördineerde Z.I.V.-wet.

Artikel 310 van het koninklijk besluit van 3 juli 1996 luidt als volgt :

“De commissie doet over elk hoger beroep uitspraak binnen zes weken na de indiening van het hoger beroep.

Indien de commissie een opkomen gelast bij toepassing van het bepaalde in artikel 308, §1, stelt ze de hervatting van de zaak vast binnen de maand na de uitspraak van die beslissing.

Indien de commissie een bijkomend onderzoek gelast bij toepassing van het bepaalde in artikel 308, §1, wordt de beslissing welke zij neemt op grond van het naar aanleiding van bedoeld onderzoek opgemaakt verslag, uitgesproken binnen de maand na de indiening van dat verslag”.

3.3.2.2. De commissie van beroep, ingesteld bij de dienst voor geneeskundige controle van het R.I.Z.I.V., is een orgaan met rechtsprekende bevoegdheid, dat op straffe van rechtsweigeringspraak moet doen over het bij haar ingesteld beroep.

Zelfs een niet verantwoorde vertraging bij het verlenen van een uitspraak kan de commissie van beroep niet ontheffen van de haar door de wet opgelegde verplichting uitspraak te doen over het bij haar aanhangig gemaakt beroep.

De termijnen bedoeld in artikel 310 van het koninklijk besluit van 3 juli 1996 zijn derhalve niet op straffe van nietigheid voorgeschreven, maar loutere termijnen van orde.

3.3.2.3. De commissie van beroep heeft de exceptie, ontleend aan de overschrijding van de redelijke termijn, verworpen op grond van de consideransen dat “uit de chronologie van de feiten duidelijk blijkt dat het dossier op geen enkel ogenblik een onverantwoorde of onredelijke achterstand heeft opgelopen” en “dat vanaf de beslissing van de Dienst voor geneeskundige controle op 19 mei 1995 tot aan het sluiten van de debatten door de commissie van beroep op 24 maart 1998 nog geen drie jaar zijn verlopen”.

Een tijdspanne van drie jaar sinds de verwijzing van de zaak naar de beperkte kamer is in casu niet onredelijk lang, rekening houdend inzonderheid met de dubbele aanleg en het uitvoeren van een bijkomende onderzoeksmaatregel tijdens de beroepsprocedure.

De verzoekster laat ten onrechte gelden dat er tussen 29 januari 1996 en 18 maart 1997 niets zou zijn gebeurd. In die tussentijd werd door de geneesheer-rapporteur verslag over de zaak opgesteld. De verzoekster verliest bovendien uit het oog dat ze reeds met een aangetekende brief van 11 december 1996 werd opgeroepen om op 18 maart 1997 voor de Commissie van beroep te verschijnen. Het tijdsverloop nodig voor het opstellen van het verslag van de geneesheer-inspecteur is geenszins abnormaal lang geweest. In de tussenbeslissing van 6 mei 1997 werd de verdere behandeling van de zaak vastgesteld op 7 oktober 1997. Met een brief van 11 september 1997 drong de dienst voor geneeskundige controle aan op een uitstel met drie maanden “omdat het wegens de vakantieperiode en een aantal praktische problemen bij de realisatie van de onderzoeksopdracht niet mogelijk was hierover een afgewerkt verslag op de zitting van 7 oktober 1997 uit te brengen. De commissie van beroep ging op 7 oktober 1997 in op dit verzoek en stelde de zaak sine die uit “ten einde de dienst voor geneeskundige controle van het RIZIV toe te laten het aanvullend onderzoek, bevolen bij tussenbeslissing van 7 mei 1997, volledig af te ronden”. De omstandigheid dat toen, overeenkomstig het bepaalde in artikel 308, § 1, derde lid, van het koninklijk besluit van 3 juli 1996 geen nieuwe termijn voor het uitvoeren van de onderzoeksopdracht werd vastgesteld, heeft geen enkele invloed gehad op de bestreden beslissing en heeft de verzoekster dan ook niet benadeeld.

Met een aangetekende brief van 26 februari 1998 werd het aanvullend verslag van eerstaanwezend geneesheer-inspecteur C. VANNIEUWENHUYSE aan de verzoekster betekend, waarna de zaak op de zitting van 24 maart 1998 verder werd behandeld. De geneesheer-inspecteur heeft voor het bijkomend onderzoek zeven rustoorden bezocht, en heeft twee verzekerden, zeven rustoordverantwoordelijken, de heer M. LAFORCE, mevrouw J. LAMBERT en mevrouw H. VAN DER STRAETEN ondervraagd. Vervolgens werd door hem een omstandig aanvullend verslag opgesteld.

In het licht van de talrijke en tijdrovende onderzoeksverrichtingen waartoe de op 6 mei 1997 bevolen maatregel aanleiding heeft gegeven, kan bezwaarlijk staande worden gehouden dat het aanvullend onderzoek overdreven lang heeft geduurd. Bovendien gaat de verzoekster volledig voorbij aan de opmerking van de commissie van beroep dat het aanvullend onderzoek door haar zelf werd gevraagd, zodat zijzelf minstens mede verantwoordelijk is voor het beweerd overschrijden van de redelijke termijn.

Aldus blijkt niet dat in de procedure ergens een onverantwoorde of onredelijke achterstand werd opgelopen.

Het derde middel is bijgevolg niet gegrond, zonder dat het hierbij nodig is zich uit te spreken over de vraag of het voorliggend geding burgerlijke rechten betreft en of artikel 6 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden in casu wel toepasselijk is;

3.4. Het vierde middel

3.4.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat de partijen met betrekking tot het vierde middel de volgende argumenten ontwikkelen :

3.4.1.1. De verzoekster voert in een vierde middel de schending aan van :

- “- het Europees Verdrag van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, o.a. het artikel 6;
 - de Grondwet, o.a. het artikel 149;
 - de gecoördineerde wet van 14 juli 1994 ‘betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen’, o.a. het artikels 141, 145 en 174;
 - de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, o.a. het artikel 3;
 - het koninklijk besluit van 12 december 1990 die de organisatie bepaalt van de Controlecommissie en de Commissie van Beroep opgericht via artikel 142 van de wet betreffende de ziekte- en invaliditeitsverzekering, o.a. het artikel 19;
 - de algemene rechtsbeginselen, o.a. die van behoorlijk bestuur
- DOORDAT de bestreden beslissingen steunen op 125 verstrekkingen niet conform verricht;

TERWIJL de Commissie van beroep heeft vastgesteld in haar tussenbeslissing van 6 mei 1997 dat geen enkele van de 125 begunstigden van de verstrekkingen rechtstreeks werden ondervraagd door de controlediensten van het R.I.Z.I.V. (beslissing van 6 mei 1997, bladzijde 8) !

Dat de tussenbeslissing bepaalt dat de gebreken moeten geïndividualiseerd worden derwijze dat geval per geval wordt onderzocht wat men zou kunnen verwijten aan verzoekende partij; dat men dienaangaande het volgende kan lezen :

‘In de gegeven omstandigheden dient hoe dan ook vastgesteld dat het onderzoek op dit punt zeer onvolledig is en niet toelaat in concreto uit te maken bij welke gevallen verzoekster enige inbreuk op de alsdan gekende reglementering zou gepleegd hebben.

De commissie van beroep is dan ook van oordeel dat het onderzoek op dit punt dient te worden aangevuld en hernomen, spijs de feiten reeds dagtekenen van de periode van januari 1993 tot en met september 1993, en meerdere begunstigden-patiënten wellicht niet meer nuttig zullen kunnen verhoord worden. Het onderzoek als zodanig dient zeker ook te worden uitgebreid tot eventueel andere personeelsleden van de B.V.B.A. Dorge Médic en eventueel andere getuigen’;

dat de Commissie van Beroep dus een bijkomend onderzoek heeft bevolen, namelijk om de begunstigde te horen zoals gepreciseerd in het beschikkend gedeelte van de tussenbeslissing van 6 mei 1997;

Dat het bijkomend verslag van 26 februari 1998 meldt dat enkel twee begunstigden werden ondervraagd op 125 weerhouden gevallen; dat men zich kan afvragen waarom het verslag (bijkomend verslag, blz. 3, § 3) meldt dat het onderzoek zich om praktische redenen beperkt tot de provincie West-Vlaanderen; dat niets toelaat dat op een arbitraire wijze grenzen aan het onderzoek worden gesteld; integendeel moeten alle begunstigden, die nog in leven zijn, ondervraagd worden, vooral na de tussenbeslissing van 6 mei 1997 die in het dispositief niet enkel de hoorplicht oplegde maar ook de

eventuele confrontatie van de begunstigden met de andere gehoorde personen, wat hier niet het geval is geweest;

EN TERWIJL het bijkomend verslag stelt dat voor 125 weerhouden gevallen de verklaring van Mevrouw VAN DER STRAETEN duidelijk en precies is waardoor hieruit zou kunnen afgeleid worden dat zij alle leveringen en verstrekkingen heeft verricht voor alle begunstigden; dat dit echter manifest onjuist is in de mate dat bijvoorbeeld het materieel onmogelijk was om alle verstrekkingen en leveringen te verrichten voor de 19 gevallen na 12 september 1993 t.a.v. verzoekende partij, datum waarop Mevrouw VAN DER STRAETEN stopte met werken voor de bvba DORGE MATIC; dat men zich dienaangaande kan afvragen welke bijzondere feitelijke elementen door de Commissie van Beroep werden weerhouden om te besluiten tot de ongegrondheid van de verwerping door de Beperkte Kamer van 19 verrichte gevallen;

Dat de Commissie van Beroep de 125 weerhouden gevallen op een gelijke wijze vermeldt in het algemeen verwijzend naar de besluiten van de gedane onderzoeken (eerste bestreden beslissing, blz. 39, 5de paragraaf); dat hieruit niet blijkt dat de Commissie een onderzoek geval per geval deed;

dat er geen appreciatie in concreto plaatsvond, noch vooraf (zoals gesteld door de Commissie in haar tussenbeslissing van 6 mei 1997, blz. 9, paragraaf 2), noch a fortiori na het bijkomend verslag; dat de Commissie bovendien moeilijk had kunnen overgaan tot een onderzoek geval per geval op basis van het bijkomend verslag daar deze laatste zo niet te werk gaat;

EN TERWIJL de feiten moeten binnen een termijn van twee jaren vastgesteld worden, wat hier niet het geval is geweest”.

3.4.1.2. De verwerende partij stelt in haar memorie van antwoord, samengevat, dat de verzoekster in het licht van de precieze en concrete vraag gesteld in de tussenbeslissing, ten onrechte betoogt dat elke begunstigde had moeten gehoord worden tijdens het bijkomend onderzoek. Om praktische redenen werd het aanvullend onderzoek beperkt tot West-Vlaanderen omdat het oorspronkelijk onderzoek hoofdzakelijk in West-Vlaamse rusthuizen werd gevoerd. De verzoekster laat ten onrechte gelden dat “het bijkomend verslag stelt dat voor 125 weerhouden gevallen de verklaring van mevrouw VAN DER STRAETEN duidelijk en precies is waardoor hieruit zou kunnen afgeleid worden dat zij alle leveringen en verstrekkingen heeft verricht voor alle begunstigden”. De verwerende partij verwijst in dit verband naar het aanvullend verslag van de geneesheer-verslaggever.

3.4.1.3. De verzoekster repliceert in haar memorie van wederantwoord dat, wil men de essentie van de tekst van de beslissing van 6 mei 1997 niet ontnemen, de commissie juist het verhoren van begunstigden had bevolen. De 125 gevallen hebben geen aanleiding gegeven tot het -geval per geval- horen van de begunstigden en tot een systematische vergelijking van de verschillende stukken om op die wijze te achterhalen of in concreto de prestaties overeenkomstig de toepasselijke regels werden verricht;

3.4.2. Bespreking

Overwegende dat het middel, zonder ook hier te moeten ingaan op de vraag of artikel 6 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden in casu toepasselijk is, niet gegrond is om de volgende redenen :

3.4.2.1. De Commissie van beroep, opgericht bij artikel 155 van de gecoördineerde Z.I.V.-wet, is een administratief rechtscollege. Derhalve is de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van de bestuurshandelingen niet van toepassing, evenmin als het koninklijk besluit van 12 december 1990.

3.4.2.2. Wat betreft het niet verhoren van alle verzekerden, leidt de verzoekster uit de tussenbeslissing van 6 mei 1997 af dat het verhoor van de verzekerden door de commissie van beroep absoluut noodzakelijk werd geacht om met kennis van zaken uitspraak te kunnen doen. De commissie overweegt integendeel dat “meerdere begunstigden patiënten wellicht niet meer nuttig zullen kunnen verhoord worden”, wat er duidelijk op wijst dat ernstig aan de mogelijkheid van het nut van het verhoor van alle verzekerden wordt getwijfeld. De tussenbeslissing van 6 mei 1997 moet aldus worden verstaan dat in verband met de tenlasteleggingen bijkomende informatie moest worden verzameld, zo mogelijk, doch niet noodzakelijk middels een verhoor van de verzekerden. De eerstaanwezende geneesheer-inspecteur C. VANNIEUWENHUYSE gaf in zijn aanvullend verslag duidelijk aan waarom slechts twee verzekerden waren

verhoord. De commissie van beroep deed door het daarbij te laten en geen nieuwe onderzoeksmaatregel te bevelen, blijken dat ze het standpunt ter zake van de geneesheer-inspecteur bijtrad.

3.4.2.3. Wat het onderzoek in concreto betreft, stelt, in tegenstelling tot wat de verzoekster laat gelden, het aanvullend verslag geenszins dat alle leveringen en verstrekkingen door Mevrouw M. VAN DER STRAETEN werden verricht. De eerstaanwezende geneesheer-inspecteur wees er integendeel duidelijk op dat VAN DER STRAETEN weliswaar verklaarde voor alle 125 verzekerden zelf en alleen de “maatname” te hebben gedaan, doch niet of slechts zelden de “aflevering” te hebben verricht. Deze gebeurde meestal door de heer LAFORCE.

Het feit dat Mevrouw VAN DER STRAETEN in 19 in aanmerking genomen gevallen niet meer in dienst was op het ogenblik van de aflevering, sprak haar verklaring niet tegen. Blijkens de bestreden beslissing achtte de commissie van beroep zich na de neerlegging van het aanvullend verslag voldoende ingelicht om in concreto uit te maken of in de haar voorgelegde gevallen de Z.I.V.-reglementering was overtreden.

De beroepscommissie, na de door de verzoekster aangevoerde verweermiddelen te hebben verworpen, kon er zich toe beperken te stellen dat de tenlasteleggingen aan de hand van de stukken van het dossier, inzonderheid de resultaten van het oorspronkelijk en het aanvullend onderzoek, genoegzaam waren bewezen. Ze was niet verplicht dit voor ieder in aanmerking genomen geval nog eens afzonderlijk te bewijzen.

De Raad van State vermag zich, als administratief cassatierechter, wat deze feitenbevinding betreft, niet in de plaats van de commissie van beroep te stellen.

Wat betreft de verjaring, heeft de commissie van beroep op een omstandige en correcte wijze de exceptie, afgeleid uit de schending van artikel 174, 10°, van de gecoördineerde Z.I.V.-wet, verworpen. Deze redengeving wordt in het middel niet in het minst bekritiseerd. Het vierde middel is dus niet gegrond,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeventien januari tweeduizend en twee, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	G. DEBERSAQUES,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.